

Secretele
PARISULUI

NATASHA LESTER

Traducere din limba engleză de
GABRIELA BADEA

NEMIRA

PROLOG

Paris, 12 februarie 1947

Într-o casă somptuoasă, pe Strada Montaigne la numărul 30, Margaux Jourdan e ajutată să îmbrace o jachetă din mătase shantung de culoarea fildeșului, cu un peplum evazat, matlasat, și o fustă plisată din lână neagră. Fusta îi cade, surprinzător, până la jumătatea gambei – un exces de material într-o lume care tocmai își revine după raționalizările din timpul războiului. Poartă un colier de perle în jurul gâtului, iar ținuta este completată de o pălărie cu boruri largi și mănuși negre. Chiar și după profanările războiului, mâinile goale ale unei femei sunt încă o priveliște prea crudă ca să poată fi expuse.

Madame Raymond o învârte pe Margaux ca și cum ar fi o balerină dintr-o cutie muzicală și apoi, mulțumită, aprobă cu o mișcare scurtă a capului. Face un semn cu mâna, indicând faptul că Margaux trebuie să se strecoare pe ușa de la *cabine* și să-și facă apariția în salon.

Și astfel, emblematicul costum Dior Bar este purtat acum de corpul lui Margaux către o lume care nu bănuiește nimic.

În salonul impresionant, înghesuiți ca niște sardine, stau umăr la umăr o mulțime de parizieni eleganți – Jean Cocteau, Michel de Brunhoff de la *Vogue* și Marie-Louise Bousquet de la *Harper's Bazaar*. Unii stau sprijiniți de perete, alții sunt înșirați de-a lungul scărilor – așa de mare a fost cererea de bilete la această prezentare de modă, încât speculanții șireți le-au vândut celor care le voiau numai decît la un preț mult peste cel al untului de pe piața neagră.

Salonul își poartă paleta cromatică delicată, de gri perlat și alb, la fel de discret ca un fermoar ascuns sub cusătură. Scaunele cu medalion Louis XVI, ramele aurite, împodobite cu funde elaborate în stil *fontange*¹, și candelabrele Belle Epoque par să spună că timpul s-a oprit, iar oamenii ar trebui să se uite cu atenție. Evantaiele deschise foșnesc ca niște aplauze timpurii, iar aerul e încărcat de parfum, miros de țigarete Gauloises și nerăbdare. Pielea tuturor e înfiorată de încântare.

Pe măsură ce Margaux înaintează, aude exclamații de uimire și vede capetele aplecându-se și apropiindu-se, ca și când ar vrea să atingă curbele *en huit* ale costumului ei. Își încheie circuitul și se retrage în spatele perdelei gri de satin, unde se află Christian Dior – cel care țivește hainele cu magie și ale cărui ținute transcend orice modă. Peste opt ani, numele lui va înflori primul pe buzele oricui ar fi rugat să numească un creator de modă de lux. Dar acestea nu s-au întâmplat încă.

Christian îi dăruiește un zâmbet lui Margaux. Spectacolul continuă. Nimeni nu simte nevoia să spună că este o paradă spectaculoasă; e un fapt cunoscut, care nu are nevoie de cuvinte.

Cireșa de pe tort este, bineînțeles, o rochie de mireasă. Margaux stă perfect nemișcată în timp ce este îmbrăcată. Când se întoarce

---

¹ Parură înaltă, la modă în lumea aristocrată din Europa la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea, alcătuită din mai multe straturi suprapuse de dantelă scrobită și funde (n. red.).

în salon, sub efectul uimirii, toți cei prezenți aspiră aerul atât de intens, încât camera pare că se goleşte de oxigen. Pentru că Margaux pare înveșmântată într-un trandafir alb cules în momentul deplinei perfecțiuni. Sau, cel puțin, asta e iluzia pe care o creează fusta ei voluminoasă: o opulență, ba chiar o risipă, de mătase care se revarsă în valuri precum optimismul în jurul ei, înainte de a fi înfășurată strâns în jurul taliei ei de maximum cincizeci de centimetri, o cerință pentru orice model Dior.

Bineînțeles că niciunul dintre spectatori nu știe că Margaux a ajuns să aibă o talie așa de fină ca urmare a multor ani de lipsuri, că de fapt silueta ei este moștenirea unor vremuri în care o astfel de rochie ar fi fost la fel de surprinzătoare precum apariția soarelui pe cerul înstelat al nopții. Dar nimeni nu are nimic de câștigat din amintiri ce nu pot fi schimbate, așa că Margaux se concentrează pe felul în care pășește, suficient de încet pentru ca mulțimea să se poată încredința că ceea ce vede este cu adevărat extraordinar, dar și suficient de rapid încât să lase impresia c-a dispărut prea repede, lăsând dorința arzătoare să se aștearnă în urma ei precum o umbră.

Partea de jos a rochiei este atât de amplă, încât se strecoară cu greu printre atâția oameni, ba chiar șterge în treacăt una dintre scrumierele albe, înalte, în formă de coloană. Nimeni în afară de Margaux nu observă scrumul care se împrăștie pe podea. Toată lumea pare să fi uitat și că afară sunt minus paisprezece grade, și că Parisul a tremurat toată iarna din cauza raționalizării electricității și a lipsei de cărbuni. Rochia creată de Christian are puterea să steargă toate aceste lucruri.

Când părăsește salonul, ropotele de aplauze sunt atât de puternice, încât ar putea trezi morții. Dar Margaux știe foarte bine că nimic nu poate aduce morții înapoi.

Manechinele se întorc în salon în șir indian. Christian – sau Tian pentru Margaux și încă o mână de aleși – se înclină, primind felicitările tuturor.

Dintre toate manechinele, o alege pe Margaux, care încă poartă rochia de mireasă, deși ea nu va fi niciodată mireasă, ridicându-i mâna la buze și sărutându-i-o.

— *Magnifique!* exclamă el.

Sora lui Christian, Catherine Dior, o sărută pe Margaux pe obraji.

— *Chérie*, ai fost absolut *magnifique!*

Carmel Snow de la *Harper's Bazaar* se apropie de ea. Degetele ei trec foșnind încântător peste mătasea rochiei lui Margaux.

— Dragă Christian, rochiile tale au un *look* nou!

Iar Margaux știe, ca și cum ar putea citi viitorul, că așa se va vorbi de acum înainte despre colecția lui Christian. O nouă imagine pentru o lume nouă! O lume în care moartea, doliul și tristețea se vor estompa și nu vor mai dura ca o rană proaspăt deschisă. Nu vor mai fi un mod de viață, cum au fost în ultimii ani ai războiului. Noua imagine va fi antidotul perfect, aducător de uitare, pentru o generație care a supraviețuit războiului și nu vrea să-și mai amintească nimic din el.

Margaux e singura care încă își aduce aminte. Skye, Liberty, Nicholas și O'Farrell au dispărut cu toții, în diferite feluri. Și ea nu le va mai pronunța niciodată numele, pentru urechile nimănui. Nimeni nu vrea să audă numele victimelor. Așa cum nimeni nu vrea să știe că talia lui Margaux este așa de subțire pentru că și ea este o victimă.

Catherine o prinse pe Margaux de braț.

— Haide, draga mea, să ridicăm paharul pentru...

Ezită puțin:

— Pentru viitor?

Acest cuvânt va fi mereu sub semnul întrebării, așa că Margaux nu închină pentru viitor, ci ridică paharul pentru toți – pentru ea, pentru Catherine, Skye, Liberty, Nicholas și O'Farrell. De cum face asta, simte spiritele lor adunându-se în jurul ei, stăruind, așa cum

Secretele Parisului

---

le simțea în fiecare noapte în visele ei. Dar, după cum nu putuse să-i ajute pe nici unul dintre ei ultima oară când îi văzuse, nici acum nu putea face nimic. În afară de a bea șampanie, a zâmbi și a merge înainte cu noua ei imagine, în această lume nouă înspăimântătoare pe care nu o înțelege.

PARTEA ÎNTÂI

SKYE

Într-o viață solitară, rare sunt momentele când un suflet se alătură sufletului tău, ca stelele care, o dată pe an, coboară aproape atingând pământul. O astfel de constelație a fost el pentru mine.

MADLINE MILLER, *Circe*

CAPITOLUL UNU

Cornwall, august 1928

— Ți se văd chiloții.

Skye Penrose știa că, de regulă, la auzul unei astfel de observații, orice fetiță de zece ani s-ar fi oprit din făcut roata ca o stea jucăușă de-a lungul digului Porthleven și și-ar fi tras fusta la locul ei. Însă ea s-a oprit doar ca să schimbe direcția, pentru ca, după două rotiri fără cusur, să aterizeze chiar lângă băiatul care i se adresase. În elanul revenirii la verticală, se aruncă spre el și-i trase iute pantalonii, desprinzându-i de pe talie și zburându-le cel puțin un nasture în timpul mișcării.

— Poftim, acum și eu îi văd pe-ai tăi! zise ea chicotind.

Se gândise s-o ia la sănătoasa apoi, ca să scape de posibilul acces de furie, însă fața lui era așa de uimită – ochii larg deschiși, gura căscată într-un „O“ frumos rotunjit, numai bună să-i arunci o caramă –, încât rânji și-i spuse:

— Eu sunt Skye.

El își trase pantalonii la loc, îngăimând:

— Eu sunt Nicholas Crawford. Încântat de cunoștință.

Vorbea ciudat: cuvintele pe care le rostea erau mai degrabă ascuțite, decât rotunjite, iar accentul care cădea pe alte vocale făcea familiarul să devină neobișnuit.

— M-am gândit că n-ar fi drept, dacă e să fim prieteni, ca unul dintre noi să știe mai multe despre celălalt, a spus Skye. Așa că și eu trebuia să-ți văd chiloții.

Nicholas Crawford dădu din cap aprobator, ca și când ar fi fost perfect logic. Era mai înalt decât Skye, cu părul aproape negru și niște ochi de un gri-albastru frapant, ca marea într-o zi furtunoasă. Hainele îi erau curate și călcate, nu în dezordinea obișnuită de după joacă, așa cum erau ale lui Skye.

— Prieteni, repetă el.

— Atâta timp cât n-o să spui nimănui secretele mele.

Curiozitatea aprinse sclipiri de acvamarin în ochii lui.

— Ce fel de secrete?

— Cele mai tari secrete. Hai, vino! O să-ți arăt.

Îl luă de mână și o luă la galop. El nici nu șovăi, nici nu se codi c-ar trebui să-i spună mamei lui unde se ducea ori că n-ar trebui să se împrietenească cu cineva care tocmai îi zburase unul sau doi nasturi de la pantaloni. Alerga împreună cu ea, fără să rămână în urmă, deși după accentul și felul în care se purta, probabil că era de pe undeva de lângă Cornwall – un loc unde, cel mai probabil, nu se fugea așa pe străzi după pofta inimii. Împreună, au cotit după primărie și au fugit pe nisip pân-au ajuns la un zid aparent impenetrabil de piatră, care le închidea drumul.

— Pe aici! zise Skye, arătându-i o deschizătură suficient de largă ca să te poți strecura prin ea.

De cealaltă parte a peretelui, băiatul rămase din nou cu gura căscată, iar ea își dădu seama că era peste măsură de uimit, așa cum sperase de altfel că o să fie.

— Tu ești primul om pe care-l aduc aici.

— De ce eu?

Ea chibzui puțin la ce voia să spună: *N-am mai întâlnit pe nici-
menii care să caște ochii așa de mari ca tine.* N-ar fi sunat bine.

— M-am gândit că ți-ar plăcea.

Amândoi se întoarseră la o sută optzeci de grade ca să se uite la marea înspumată care se arunca spre stânca din stânga lor, la golful în care valurile fierbeau sub vântul potolit, la peștera din spatele lor, care era întunecoasă și plină de fisuri și promisiuni de mari fapte de bravură.

— Toate astea îmi aparțin, spuse Skye cu mândrie. Vezi casa din vârf, de acolo? Întrebă arătând spre culmea unei stânci, unde o căsuță roasă de vreme își aruncase rădăcinile în pământ, abia ținându-se. Acolo locuiesc împreună cu mama mea. Și cu sora mea. Singurul mod de-a ajunge în golful ăsta e prin deschizătura din peretele de stâncă sau pe cărarea care o ia de la casă, în jos, spre plajă. Deci totul e al meu. Și acum, și al tău.

Nicholas se încruntă. Își duse mâna în buzunar, de unde scoase un ceas.

— Dacă vrei să împarți golful cu mine, atunci și eu o să împart asta cu tine, spuse întinzându-i ceasul de buzunar. A fost al tatei și, înainte de asta, a fost al tatălui lui.

Skye își trecu degetul peste capacul aurit, înainte să-l deschidă. Înăuntrul, descoperi niște cifre romane respectabile și un pătrar de lună deformat în mod straniu.

— Unde e tatăl tău? Întrebă ea.

— Acolo! răspunse Nicholas arătând spre cer.

— Nu trebuie să-l împarți cu mine, atunci.

Îi dădu ceasul înapoi, dându-și seama că era cel mai prețios lucru pe care-l avea.

— Ba da. Ți-l dau ție o zi pe săptămână.

O spuse cu un ton foarte hotărât. Băiatul ăsta bine îmbrăcat, care nu părea să mai fi pus vreodată piciorul pe o plajă din Cornwall, avea o voință puternică. Și putea să alege. Și admira golful ei.

— Asta înseamnă că trebuie să te întorci mâine să-l iei înapoi, spuse ea.

El dădu aprobator din cap.

— Vrei să vezi și interiorul peșterii?

El încuviință încă o dată.

*

Skye stătea în picioare pe vârful stâncii, cu ceasul lui Nicholas învelit cu grijă într-o batistă, uitându-se la noul ei prieten care se strecura prin scobitura din stâncă, târându-se greoi prin nisip. Chiar înainte să se întoarcă spre oraș, se uită în urmă și-i făcu cu mâna. Skye făcu roata iute de câteva ori, gândindu-se că poate asta avea să-l facă să suradă. Apoi se duse la cină.

Sora ei, Liberty, care era cu un an mai mică decât Skye, sări pe ea de cum intră în casuță.

— Unde-ai fost? scânci Liberty.

— La plajă, spuse Skye.

Liberty se strâmbă:

— Mereu te duci la plajă.

— Puteai să dai de mine foarte ușor, dacă voiai.

— Mi-e foame.

Înainte să-i amintească surorii ei că în bucătărie, și nu la ea, putea să găsească de mâncare, zări peste umărul lui Liberty, întins pe masă, jocul de Șerpi și scări. Șerpi aurii și verzi se încolăceau spre figurile unor copii neastâmpărați, iar Skye își dădu seama, în timp ce stomacul i se strângea asemenea șerpilor din ilustrații, că și ea ar fi meritat să fie reprezentată într-unul din desene. Îi promisese lui Liberty că aveau să se joace Șerpi și scări în după-amiaza aceea. Dar